

først og fremmest for de smaa Hjem. Selvfølgelig kunde der være enkelte Ting at rette ogsaa paa disse Omraader, men hvis noget saadant blev paavist, vilde der sikkert være god Vilje til at afhjælpe de Fejl, som der muligvis kunde være. Der havde tillige været talt om en vis Forhøjelse af *Lønnen*, men en saadan Fremgangsmaade maatte man være noget betænkelig ved, fordi Resultatet blev højere Produktionsomkostninger, hvad der næsten uundgaaeligt vilde medføre Nødvendigheden af at forhøje Priserne paa visse Varer, derunder ogsaa Livsfornödenheder. Derfor vilde Taleren anbefale, at man i Stedet for at gaa denne Forhøjelsens Vej gav de Midler, som Regeringen og Rigsdagen mente at det øvrige Samfund var i Stand til at udrede til de mindrebemidlede Hjems Opretholdelse, som *Tilskud til Nedbringelse af Priserne* paa de vigtigste Livsfornödenheder, enten det nu skulde ske under den ene eller den anden Form. Det maatte herved ogsaa tages i Betragtning, at en Lønforhøjelse kun vilde komme dem til gode, der arbejder for Løn og efter de overenskomstsmæssigt fastsatte Sætsler, samt at Forhøjelsen vilde komme saavel de enligstillede som Familieforsørgerne til gode. Og hvis Følgen blev en Prisforhøjelse, vilde denne i særlig Grad ramme netop de Hjem, som sidder med de store Forsørgerbyrder. — Det var ønskeligt, om man kunde gennemføre saavel et Lønstop som et *Prisstop*. Hvad der end kunde tale til Fordel for et Prisstop, navnlig for Livsfornödenheder, vilde de fleste dog sikkert mene, at dersom man fik Valget mellem den mindst mulige Prisforhøjelse, som var nødvendig for at opretholde Produktionen, og et Prisstop, som vilde formindske Produktionen, saa maatte man alligevel, baade af Samfundshensyn og af Retfærdighedshensyn over for de paagældende, foretrække en moderat Prisforhøjelse for et Prisstop med de Følger, det vilde faa. Landbrugsministeren havde gjort gældende, at Landbruget og Fiskeriet var de eneste Erhverv, hvis Realløn var steget under Krigen. Man maatte imidlertid tage i Betragtning, at disse Erhvervs Indtægtsniveau før Krigen laa betydeligt under de andre Erhvervs, og at det derfor ikke var givet, at disse Erhverv var særlig begunstiget i den foreliggende Situation. Man maatte ogsaa sammenligne de absolutte Indtægter. — Den *finansielle* Politik, som skulde føres, maatte gaa ud paa at være sparsommelig og nøjsom med Hensyn til Bevillinger, samtidig med at man under Hensyn til den herskende Pengerigelighed søgte at faa saa mange Penge ind i Statskassen gennem Skatter som overhovedet muligt. — Venstre vilde fuldt ud støtte Regeringen i dens Bestræbelser for at modvirke Provokation, *Sabotage* og alt det, som vender sig mod Besættelsesmagten. Taleren troede ikke, at Foranstaltninger og Gerninger af den omtalte